

og indrømme, at Billetforhøjelserne ere gaaede i Publikum, virkelig ere blevne udræddede af Publikum og ikke ere blevne mødte med Indskrænkning af Forbruget. I Treaaret 1897—1900 var det kongelige Teaters Entréindtægt 643,000 Kr., i det følgende Treaar 1900—03 705,000 Kr., 1903—06 761,000 Kr., 1906—09 831,000 Kr. og nu i Aaret 1909—10 1,006,000 Kr. Nu ligge de to Billetforhøjelser i Aarene 1900 og 1908, og det ses, at der ikke har fundet nogen Stagnation Sted i Indtægten, men at den er gaaet frem aldeles konstant fra Treaar til Treaar og indtil det sidste Aar trods disse Billetforhøjelser, hvilket beviser, at de i Virkeligheden ikke have standset Forbruget. Og det samme er det, som jeg er fuldt overbevist om vil blive Tilfældet ved den her foreslaaede Skat, thi det vil det ærede Medlem nok indrømme mig, at naar en Billetforhøjelse er et isoleret Fænomen, naar det er et enkelt Teater, der forhøjer Billetpriserne, mens dets Konkurrenter ikke gøre dette eller i hvert Fald ikke paa samme Tid — og det er det, det kongelige Teater har gjort —, er Billetforhøjelsen meget farligere end den, der her maa finde Sted for samtlige Teatre og samtlige de Forlystelsesetablissementer udenfor Teatrenes Kreds, der konkurrere med disse, thi her er der langt større Sandsynlighed for, at Publikum betaler Billetforhøjelsen, end der er, naar den staar som noget isoleret.

Det ærede Medlem bekæmpede Forslaget med en Henvisning til Teatrets opdragende Indflydelse, og han brugte stærke Ord i saa Henseende. Jeg bestrider ingeniunde det ærede Medlems stærke og varme Interesse for Teatrets Kunst, den har han vist gennem hele sit Liv, men han har gjort sig skyldig i den Fejl, at han vilde ramme dette Forslag ved en Betragtning, der kun bunder paa en ganske ringe Del af det Omraade, hvorpaa vi her bevæge os. Det ærede Medlem talte om Kunst og om Kunst af den Beskaffenhed, at den for et intellektuelt udviklet Menneske kunde være det varigste og mest blivende Indtryk, han havde modtaget i sit Liv. Hvor stor en Del blot af det, der præsteres paa vore Teatre, tror det ærede Medlem kommer ind under den Kategori, for slet ikke at tale om Biografteatre, Varieteer o. s. v., hvor dog ingen af os vil tale om den Art Indtryk? Kun en ganske ringe Del. Og jeg er i det heldige Tilfælde at kunne paaberaabe mig det ærede Medlem selv. Den Gang det ærede Medlem stadig skrev

Teaterkritik, revsede han med Skorpioner vore Teatre, paaviste Gang paa Gang, hvor værdiløst, ja, delvis i kunstnerisk Forstand demoraliserende det, der kom frem, var. Hvor uendelig lidt fandt Naade for det ærede Medlems Kritik, hvor uendelig lidt fandt han var egnet til i nogen Maade at forøge Kulturværdierne her i Landet! Jeg tror, at hvis man vil gennemgaa det ærede Medlems Teaterkritik fra de senere Aar, da han recenserede Teatrenes Forestillinger, vil man finde, at jeg har Ret. Det samme er Tilfældet med andre Kritikere, der tage deres Opgave alvorligt, som det ærede Medlem altid har gjort, og som virkelig kræve en Kulturindsats af Teatrene. Deres Dom om det, der kommer frem, er i Regelen saa nedsættende, at man ikke i mindste Maade kan faa den Forestilling, at der for blot en nævneværdig Del deraf er Tale om saadanne Indtryk, saadanne Kulturværdier som dem, det ærede Medlem her førte i Marken. Det ærede Medlem nævnedes for øvrigt ogsaa selv et Faktum, som jeg ligeledes fremdrog ved Sagens første Behandling i Folketinget, det Faktum nemlig, at selve de, der kæmpe for den gode Teaterkunst ude i Marken, selve de Direktører, der have det Ønske at højne Niveauet og virkelig præstere noget, der har blivende kunstnerisk Værdi, føre de allerskarpeste Klager over, hvor næsten umuligt det er faa Folk til at se de virkelig værdifulde Ting, hvorledes de Gang paa Gang for at faa Publikum til at komme tvinges ind paa en Genre, som de selv foragte, selv anse for lidet betydende; ja, delvis for værre end det. Det er maaske for stærk en Dom, det kan gerne være, det er i hvert Fald den Dom, der fældes af dem, som have kæmpet den alvorligste og ærligste Kamp for Teaterkunsten her i Landet.

Nej, lad os holde os ved Jorden, lad os indrømme, at det, der her er Tale om, er for den aldeles overvejende Dels Vedkommende en Underholdning, en mere eller mindre harmløs Underholdning. At der skulde være noget forkasteligt i at beskatte en saadan Underholdning paa den i og for sig maadeholdne Maade, her er foreslaaet, kan jeg ikke indrømme. Det ærede Medlem maa erindre, at al Beskatning rammer i Virkeligheden Kulturværdier, saafremt man blot kan forudsætte, at en Del af den Indtægt, som Folk, der leve under tarvelige økonomiske Kaar, have ud over Eksistensminimet, bliver anvendt til dannende, kulturfremmende Formaal, som til Læseselskaber eller Indkøb af Bøger,